

Salvador Cardús

Reconquerim l'horitzó

L' independentisme arrossega un mes llarg de desconcert. Després de guanyar el torcebraç del referèndum de l'1-O a l'Estat, però en unes condicions extremes que van facilitar tota mena d'excuses perquè no fos reconegut com a vàlid, tot ha sigut confusió. A un dramàtic silenci comunicatiu del Govern sobre les circumstàncies en què es trobava, suplert provisionalment per un enorme crèdit de confiança adquirit amb mèrit, s'hi va afegir la decapitació del lideratge d'Òmnium i l'ANC, i fa una setmana la del Govern.

EN UN CAPÍTOL de la sèrie *The West Wing* es deia que un líder sense seguidors és un paio que passeja. Però un poble en estat de mobilització sense lideratge és una estampida. Estampida a la xarxa, als carrers, de manifestos, de protestes improvisades, de rumors tremendistes i d'intoxicacions desmoralitzadores. Per molt que els mitjans de comunicació acreditats mirin de parar-ho, les benintencionades ganes de plantar cara a la violència de l'Estat ho desborden tot. I també comença a estendre's la sensació que tanta agitació no porta enlloc i que no és eficaç, més enllà de desfogar emocionalment.

TOT AIXÒ alguns ho hem viscut entre dos focs amics: els que ens acusaven d'estar segrestats pel "tenim pressa" –quants anys fa que ens ho diuen, i quants anys han de passar per poder-ne tenir?–, i els que cada vegada que demanàvem prudència –la més clàssica de les virtuts del governant– ens feien sospitosos de "processisme"... Sarcàsticament, uns i altres s'han trobat en la desgràcia: amb l'aplicació del 155 i a l'espera de les incertes eleccions del 21-D, s'han aturat de cop la pressa i el Procés.

HO RECONEGUEM O NO, en aquests moments ens guien d'una banda la por i de l'altra les respostes reactives i indignades a la repressió. I això ens situa al terreny de l'adversari, al camp que han dibuixat els seus estratèges per vèncer la voluntat d'emancipació d'un gran nombre de catalans, el nombre dels quals mai no han deixat comptar de manera lliure i democràtica. Per això és molt urgent reprendre la iniciativa, que és tant com abandonar els camps de mines on som i retornar als propis objectius. A allò que n'ha-

MARC ROVIRA

.....
L'horitzó
a què aspira
el sobiranisme,
desemmas-
carada la
naturalesa
autoritària de
l'Estat, encara té
més arguments
i més sòlids

viem dit "el somni", del qual hem despertat, sí, però no per abandonar-lo sinó per aconseguir-lo amb el realisme que fins ara ens havia faltat.

CERTAMENT, ens cal articular un pla de solidaritat amb els detinguts i els exiliats que no tan sols ens els faci presents tothora sinó que els conhorti a ells i els familiars. I, també, que persegueixi la vergonya dels que en minimitzen la gravetat igualant les responsabilitats de carcellers i empresonats, o que en redueixen la severitat qualificant el gest, simplement, d'un error en la proporció del grau de venjança aplicat.

ARA, PERÒ, hi haurà eleccions. I el sobiranisme ha de tornar a assenyalar, encara amb més força, el perquè del seu desafiament, que no és altre que l'horitzó de radicalitat democràtica, de prosperitat i de justícia social a què aspira. Un horitzó per al qual, desemascarada obsce-

nament la naturalesa profundament autoritària i corrupta de l'Estat que ens té atrapats, encara té més arguments i més sòlids. Que el com no faci perdre de vista el què.

SI ANEM A VOTAR el 21-D no és per justificar el camí fet sinó el que queda per fer. Anem-hi valents, audaços, determinats. Amb els represaliats al cor, però amb la victòria al cap. De la manera més compacta possible. Amb la força moral que ens dona una provada actitud pacífica i dialogant. De cap manera amb un independentisme ferit, sinó renovant la promesa de construir una societat avançada, sostenible, igualitària, lliure, cívica, pròspera, oberta al món i culturalment exemplar. I sí, també amb la promesa de reconciliació amb Espanya per superar l'actual relació enverinada, però des d'una relació fraternal, és a dir, en igualtat de dignitat política.